

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **nezl. M. Ch.**, zastoupené zákonnou zástupkyní: S. A., zastoupené Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Akademika Heyrovského 1178/6, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2012, čj. OAM-110/ZA-ZA06-ZA14-2012-2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 5. 2013, čj. 29 Az 15/2012 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému advokátovi žalobkyně Mgr. Janu Urbanovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 21. 6. 2012, čj. OAM-110/ZA-ZA06-ZA14-2012-2, žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 13. 5. 2013, čj. 29 Az 15/2012 - 50, zamítl.

3. Úvodem krajský soud připomněl, že zatímco žalovaný posoudil žádost žalobkyně meritorně podle § 12 až § 14b zákona o azylu, řízení o žádosti její matky a dalších dvou sourozenců žalovaný zastavil pro nepřipustnost podle § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Otec žalobkyně, který také žádal o mezinárodní ochranu, požádal dne 1. 3. 2013 krajský soud o zastavení řízení v jeho věci a dne 5. 4. 2013 vycestoval z České republiky do Ruska. Při jednání soudu dne 13. 5. 2013 matka žalobkyně uvedla, že o svém manželovi nemá od jeho odjezdu žádné zprávy. Krajský soud přihlédl při posouzení žalobních námitek i k těmto skutečnostem a uzavřel, že správné řízení nebylo zatíženo namítanými vadami.

4. Naplnění podmínek § 12 písm. a) zákona o azylu nelze u žalobkyně předpokládat, protože se narodila na území České republiky a v Ázerbájdžánu nikdy nebyla. Žalovaný řádně zdůvodnil, proč neshledal ani naplnění podmínek § 12 písm. b) téhož zákona a proč nepovažoval obavy z pronásledování z důvodu náboženství nebo národnosti otce žalobkyně za opodstatněné.

5. Žalovaný opatřil pro své rozhodnutí dostatek podkladů a krajský soud se s jeho závěry ztotožnil. Z Výroční zprávy Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání za rok 2010 v Ázerbájdžánu plyne, že většinu populace tvoří muslimové (65 % šíité, 35% sunnité), praktikování islámu je vlašné a není nijak postihováno. Krajský soud se ztotožnil s žalovaným, že žalobkyni nemůže hrozit pronásledování z důvodu muslimské víry. Zpráva sice popisuje obtíže, se kterými se potýkají některé „netradiční“ náboženské skupiny, např. wahabisté či salafisté, podmínka registrace náboženské skupiny je však obvyklá i v demokratických zemích.

6. Podle krajského soudu se žalovaný dostatečně vypořádal i s námitkou odlišné národnosti žalobkyně a jejího otce a správně uzavřel, že žalobkyni nehrozí pronásledování ani z tohoto důvodu. Neshoda rodičů na společném soužití v určitém státu není důvodem, pro který by bylo možné udělit mezinárodní ochranu.

7. Podmínky § 13 a § 14b zákona o azylu nebyly splněny, protože krajský soud zamítl žalobu matky žalobkyně tentýž den, kdy vydal rozsudek ve věci žalobkyně, a otec žalobkyně dobrovolně vycestoval. Žalovaný také dostatečně odůvodnil závěr, že nebyly dány ani důvody hodné zvláštního zřetele.

8. Ve vztahu k podmínkám pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu krajský soud nepřisvědčil žalobkyni, že by jejím vycestováním došlo k roztržení rodiny, a tím k porušení Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud byl přesvědčen, že rodina žalobkyně není ohrožena z důvodů předvídaných zákonem o azylu ani v Ázerbájdžánu, ani v Rusku. Matka žalobkyně neměla problém při vyřízení nových dokladů na zastupitelství Ázerbájdžánu a do Ruska opakovaně vycestovala. Žalovaný dostatečně odůvodnil také závěr, že žalobkyni nehrozí ani jiná újma podle § 14a zákona o azylu.

III.

9. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

10. Rozsudek krajského soudu byl podle stěžovatelky nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, protože se nevypořádal s námitkou porušení § 2 a § 3 správního řádu. V žalobě stěžovatelka namítla, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav a nevypořádal se se všemi rozhodnými skutečnostmi tvrzenými zákonnou zástupkyní stěžovatelky v průběhu správního řízení. Žalovaný nevypořádal např. námitku, že stěžovatelce hrozí v Ázerbájdžánu závažná újma z důvodu problematického postavení neúplných rodin svobodných matek v rámci islámských komunit. Členové rodiny stěžovatelky nepocházejí ze stejného státu, v případě nuceného návratu do Ázerbájdžánu by stěžovatelka ztratila kontakt se svým otcem.

11. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, čj. 5 Azs 6/2010 – 107, č. 2289/2011 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), stěžovatelka namítla, že správní orgán je povinen v řízení o mezinárodní ochraně posuzovat všechny skutečnosti uvedené žadatelem a také skutečnosti, které v průběhu řízení vyjdou najevo, a to s ohledem na všechny formy mezinárodní ochrany. Žalovaný musí tyto skutečnosti popsat a svůj závěr odůvodnit. Tyto povinnosti žalovaný nesplnil, pokud se omezil na pouhé konstatování, že z obecně veřejně dostupných zdrojů je mu známa situace v zemi původu stěžovatelky a že z těchto podkladů nevyplývá žádné riziko. Žalovaný ani krajský soud se nezabývali situací neúplných rodin v zemi původu stěžovatelky, rozsudek krajského soudu byl proto v rozporu s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud se vypořádal s námitkami stěžovatelky pouze zopakováním argumentace žalovaného, aniž by se jimi věcně zabýval.

12. Přijatelnost kasační stížnosti a přesah vlastních zájmů stěžovatelka odůvodnila pochybením krajského soudu, z jehož rozsudku není zřejmé, jak se vypořádal s jejími námitkami. Toto zásadní pochybení mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Existence hrozby vážné újmy má zásadní význam pro posouzení podmínek pro udělení ochrany podle zákona o azylu. Krajský soud byl povinen vypořádat se se všemi námitkami (viz např. rozsudky ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 – 74, nebo ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Pokud krajský soud tuto judikaturu nerespektoval, je tím naplněn důvod přijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s.

IV.

13. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že dodržel všechny požadavky správního řízení stanovené správním řádem i zákonem o azylu a vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle žalovaného není rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti pouze obecně a omezila se na odkaz na příslušné zákonné ustanovení. Krajský soud se dostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami, včetně obavy stěžovatelky vyjádřené její matkou v souvislosti s darginskou národností stěžovatelky a jejího otce. Také obavy stěžovatelky ze ztráty kontaktu s jejím otcem v důsledku jeho odlišné státní příslušnosti (otec je občanem Ruské federace) nebyly shledány důvodnými již ve správním řízení, navíc otec stěžovatelky dne 5. 4. 2013 vycestoval zpět do Ruska. Posouzení, zda tímto jednáním otec stěžovatelky vyjádřil nezájem o soužití se svými dětmi a jejich matkou, je soukromou věcí rodičů stěžovatelky. Krajský soud správně uzavřel, že se nejedná o důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

V.

14. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

15. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Důvodem pro přijatelnost kasační stížnosti není jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje na námitky stěžovatelky dostatečnou odpověď.

16. Stěžovatelka nedůvodně vytkla krajskému soudu nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. S ohledem na konkrétní skutkové okolnosti posuzované věci krajský soud vypořádal námitky stěžovatelky dostatečně. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na svou bohatou judikaturu, v níž se vymezením podmínek nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu již dostatečně zabýval, viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, nebo rozsudek čj. 1 Afs 135/2004 - 73, zmiňovaný stěžovatelkou.

17. Dále Nejvyšší správní soud připomíná, že skutkovou situaci i uplatněné důvody žádosti nezletilého dítěte narozeného na území státu, ve kterém některý z jeho rodičů požádal o mezinárodní ochranu, je zpravidla třeba posuzovat s ohledem na důvody žádosti jeho rodiče (blíže viz např. rozsudek ze dne 5. 3. 2009, čj. 9 Azs 2/2009 - 141). Také v nyní posuzované věci stěžovatelka odvozovala důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany od důvodů své matky. Její žádost o mezinárodní ochranu proto sdílí do značné míry osud žádosti její matky.

18. Matka stěžovatelky podala první žádost o mezinárodní ochranu v roce 2005. Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2008, čj. OAM-2015/VL-07-11-2005, jí žalovaný mezinárodní ochranu neudělil. Touto žádostí se následně zabýval i Nejvyšší správní soud, neshledal však pochybení žalovaného ani krajského soudu a kasační stížnost stěžovatelčiny matky odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 9. 7. 2009, čj. 7 Azs 54/2009 - 79.

19. Řízení o druhé žádosti matky stěžovatelky žalovaný zastavil pro nepřípustnost podle 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, protože se jednalo o opakovanou žádost a matka stěžovatelky neuvedla nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Žalobu proti tomuto rozhodnutí krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 13. 5. 2013, čj. 29 Az 14/2012 - 59,

kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 31. 7. 2013, čj. 7 Azs 20/2013 - 22.

20. Za této situace je nepochybné, že ani kasační stížnost stěžovatelky, která odvozovala důvody své žádosti od důvodů své matky, nemohla být úspěšná.

21. Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že v minulosti přezkoumal také první žádost o mezinárodní ochranu otce stěžovatelky, také v jeho případě neshledal pochybení žalovaného nebo krajského soudu a kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 9. 7. 2009, čj. 7 Azs 52/2009 - 84. Ani druhá žádost otce stěžovatelky nebyla úspěšná, žalobu proti tomuto rozhodnutí však otec stěžovatelky vzal zpět a řízení bylo zastaveno.

22. Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

23. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

24. Stěžovatelce byl usnesením krajského soudu ze dne 13. 12. 2012, čj. 29 Az 15/2012 - 21, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jan Urban. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 3100 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3400 Kč. Tuto částku pak soud zvýšil podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 714 Kč připadající na náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je ustanovený advokát jako plátce povinen odvést z odměny za zastupování. Částka v celkové výši 4114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. srpna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu